

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 702/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Mirosław Szwagierczak</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Alicja Podczaska (spr.)</i> <i>SSA Roman Skrzypek</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***29 października 2013 r.***

na rozprawie

sprawy z wniosku ***A. K.***

przeciwko ***Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.***

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Rzeszowie***

z dnia ***18 marca 2013 r.*** sygn. akt ***IV U 55/13***

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 października 2010 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., działając z urzędu, ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej A. K. od dnia 1 listopada 2010 r., na skutek obniżenia wskaźnika emerytury za okres od dnia 16.09.1974 r. do dnia 31.07.1990 r. z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że przeliczenie emerytury nastąpiło w związku z otrzymaną z IPN informacją o przebiegu służby z dnia 30 lipca 2010 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej uchylecia jako sprzecznej z prawem i wstrzymania jej wykonania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ponadto wnioskodawca domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych oraz przeprowadzenia dowodu z akt osobowych znajdujących się w IPN.

W uzasadnieniu wnioskodawca wywodził, że skoro w 1990 r. został pozytywnie zweryfikowany w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 132 i 133 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa, to powinien zachować ciągłość służby i prawo do uwzględnienia przy ustalaniu uprawnień emerytalnych jej okresów, przypadających przed 1990 r., na takich samych zasadach, jak okresy służby po roku 1990.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc że został zobligowany na podstawie przepisu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji do ponownego ustalenia prawa do świadczenia i jego wysokości, w stosunku do osób, pełniących służbę w latach 1944 – 1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa i treści tych dokumentów.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r., sygn. akt IV U 55/13, Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 13.10.2010 r. w ten sposób, że ustalił, iż okres służby wnioskodawcy A. K. od dnia 1.10.1977 r. do 28.06.1980 r. winien być liczony wskaźnikiem wymiaru emerytury po 2,6 % oraz ustalił brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W dniu 16 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy wydał wyrok uzupełniający powyższe orzeczenie i orzekł o oddaleniu odwołania w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił, że A. K. nabył prawo do emerytury policyjnej na podstawie decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA z dnia 6 kwietnia 1998 r. Na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej Sąd ustalił, że wnioskodawca pełnił służbę w okresie od dnia 1 września 1972 r. do dnia 31 lipca 1990 r. w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa i treści tych dokumentów (Dz. U. 2007, nr 63, poz. 425 ze zm.), a także iż od 1.10.1977 r. do 28.06.1980 r. A. K. został zaliczony w etatowy stan podchorążych (...) w L..

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Okręgowy stwierdził, że w stosunku do wnioskodawcy ma zastosowanie art. 15 b ust. 1 pkt. 1 ustawy o emeryturach funkcjonariuszy, nakazujący ustalić osobom, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa, emeryturę w wysokości 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990. Wyłączeniu takiego wyliczenia wysokości świadczenia, zdaniem Sądu, podlega okres pobierania nauki w (...) w L. od 1 października 1977 r. do 28 czerwca 1980 r., który winien być liczony wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury po 2,6 %.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 13 a ust. 1 i 5, art. 15 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oddalenie odwołania.

W ocenie pozwanego Sąd Okręgowy niesłusznie uznał, że okres służby odwołującego od dnia 1.10.1977 r. do dnia 28.06.1980 r. należy zaliczać w wysokości 2,6 % podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w postępowaniu apelacyjnym pozostaje wysokość podstawy wymiaru emerytury policyjnej A. K., a to w związku z obniżeniem wskaźnika emerytury za lata służby w organach bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 2 ustawy z 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów, przy wyłączeniu z tego okresu pobierania nauki w (...) w L.. Organ rentowy w apelacji zakwestionował uznanie przez Sąd I instancji, że powyższa szkoła nie jest organem bezpieczeństwa państwa w rozumieniu w/w ustawy.

Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu I instancji z następujących przyczyn.

Zauważyć należy, że(...) w L. została powołana na mocy, wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 2 ust. 1 oraz art. 5 ust. 8 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 r. w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych (Dz. U. z 1972 r., nr 38, poz. 248). Treść tego aktu prawnego nie daje podstaw do sytuowania Szkoły jako jednostki Służby Bezpieczeństwa, nie daje podstaw do wiązania jej z SB. Szkoła ta miała statut nadany zarządzeniem nr 139/72 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 grudnia 1972 r., w którym określono, że jest to samodzielna jednostka organizacyjna w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Szkoła zakończyła działalność na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. nr 37, poz. 204 z dnia 14.06.1989 r.)

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w pełni akceptuje stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 14 maja 2010 r. (II Ka 108/10, KZS 2011/7-8/85), iż źródła prawa możliwe do zastosowania przy analizie statusu (...) nie pozwalają na uznanie tej Szkoły za instytucję centralną Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa. Stanowisko to wspiera interpretacja zawarta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2007 r., (K 2/07, OTK – A 2007/5/48) odrzucająca możliwość interpretowania normy ustawowej, poprzez odwoływanie się do aktów będących dokumentami tajnymi, ponieważ w państwie prawa zasadą jest, że pojęcia ustawowe determinują treść pojęć używanych w aktach niższego rzędu, a nie odwrotnie. Z tej przyczyny, a także z racji dokonywania oceny z mocą wsteczną, za uznaniem WSO w L. za centralną jednostkę Służby Bezpieczeństwa nie przemawia instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r., określająca, kogo należy uznać za funkcjonariuszy SB.

Skoro zatem (...) w L. nie była organem bezpieczeństwa państwa, okres służby – nauki wnioskodawcy, zaliczonego w etatowy stan podchorążych w WSO w L., winien być liczony po 2,6 % podstawy wymiaru emerytury.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.